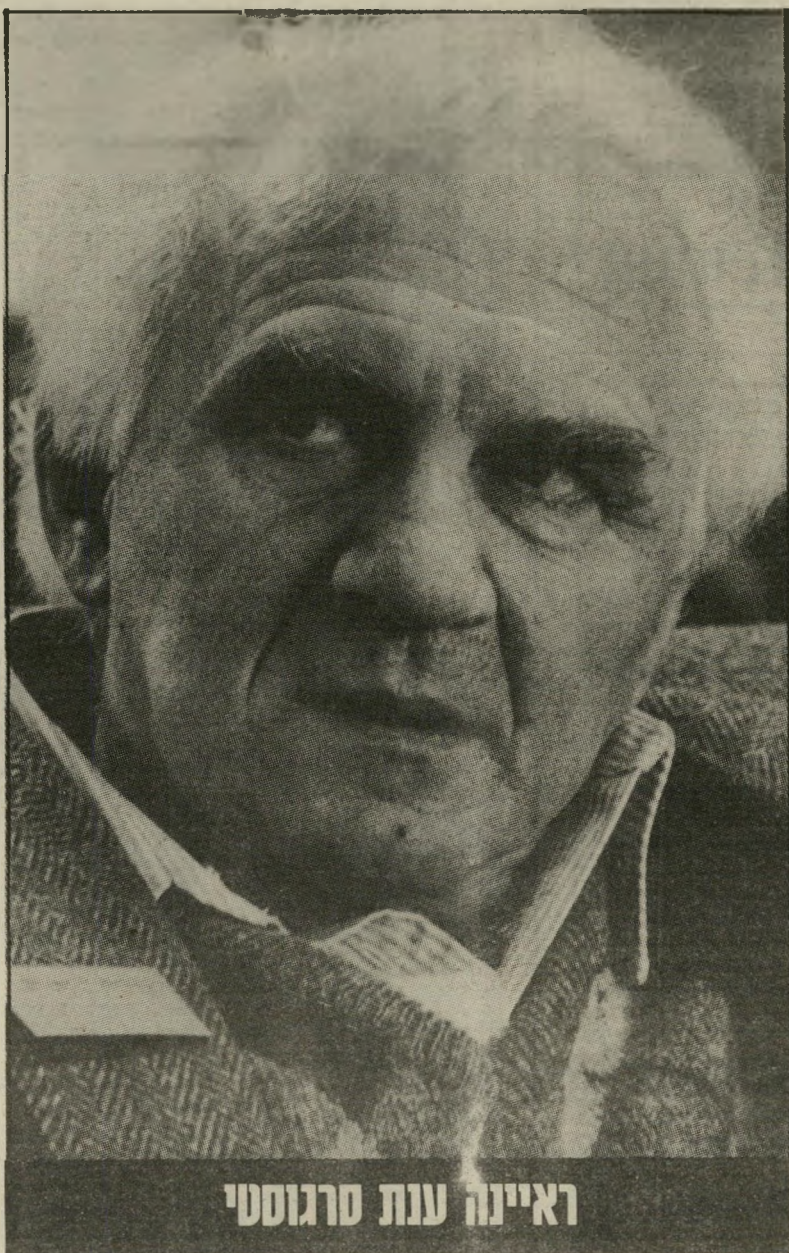

חיים נטור, עורך הירחון "נייאאוטלוק", ששכל את בנו הבכור בעת פשיטת צה"ל על ביירות ב-1973, מספר על הרגשתו אחרי נפילת בנו, על משמעותו של המוות, על יחסו לפלסטינים, שבקרוב איתם נפל בנו, ועל דרכו הפוליטית והאישית

"שללתי את מילחמת לבנון מהיום הראשון. לא קניתי את החרוז של 40 קילומטר, חשבתי שהוא שיקר"

"לכאורה נדמה שאם זה מוח שיש לו משמעות, אז יחר קל. זה שטויות בלבן. הבן איננו"

ראיינה ענת סרגוסטי

"אני לא מסת"ג, נפשית או אחרת, ממי ששלחו את אבידע. אני לא בא בטענות לאיש"

"כששואלים אותי כמה בנים יש לי, אני משתדל לא לענות. אני לא רוצה לחשוף את עצמי כשאין צורך"

"למפ"ם יש שתי אכשרויות: להתחסל ולהצטרף לעבודה או להיבנות כשמאל מחודש"

"שאלו אותי פעם באופן תיאורטי אם אהיה מוכן להיכגש עם חוואתמה. תשובתי לא היתה שלילית"

"יש לי שלושה

בנים. הם ארבעה!"

טינית צעירה, שמוצא מישפחה מחיפה, שם שימש סבה, חסן שוכרי, כראש-העיריה בימים שלפני מילחמת-העצמאות, בזמן ששור היה ילד צעיר בעיר. חמזה גדלה בירדן ואחר-כך בווינגטון שבארצות-הברית, שם נפגשו השניים. חלי-פת המיכתבים המרתקת ביניהם התפרסמה בניו-אאוטלוק ואחר-כך גם בידעות-אחרות. נות והיכתה גלים בארץ. במיכתביה סיפרה חמזה על השינוי המדהים, לדבריה, שחל ביחסה לישראלים אחרי פגישתה עם שור. היא הפכה, לדבריה, משונאת ישראל כאוייב לפתוחה לשמוע ולראות את הצד השני כבן-

שולמית וחיים נותרו עם שלושה בנים, אבנר, ישראל וטובי, הקטן שבהם, שסיים לא מכבר את שרותו הצבאי, גם הוא ביח"י דה מובחרת. חיים שור הוא איש טוב. יש לו מבט טוב בעיניים, מבט מחייך ורך. גם כשהוא רוצה לומר דברים קשים וחריפים, אם בעניינים מדיניים-ביטחוניים, אם בעניינים פנים-מיפלותיים במפ"ם, זה נשמע עדין. הוא מדבר בשקט, לאט, מנסה לומר את דבריו בבהירות מקסימלית, שיובנו כהלכה. לפני כמה חודשים היה חיים שור לשיחת היום כשהביא לארץ את מונה חמזה, פלס-

כבר לא ראה... מעולם לא ראה אותי בוכה... מעולם... כך כתב חיים שור, אביו של אבידע, בספר אבידע - קול ומגע. סגן אבידע שור נפל ב-10 באפריל 1973, ב-22 היה. הוא נפל בעת פשיטה של צה"ל על בסיסים של לוחמים פלסטיניים בביירות. אבידע נפל בעת פיצוץ בניין החזית הדמוקרטית של נאף חוואתמה במערב ביירות. אבידע היה הבן הבכור של חיים ועל למית שור מקיבוץ שובל. הוא היה קצין בסיירת הצנחנים, בעת שנפל בפעולה היה אחיו הצעיר ממנו, אבנר, חייל בשרות חובה בצה"ל, גם הוא שירת ביחידה מיוחדת.

"אני זוכר אותו שבוע, כשהתגייס לצבא. עבדתי בתורנות בחדר-האוכל, באחד מאותם ימי השישי, כשחדר-האוכל צר מלהכיל את יושביו, וידי המגוישים מלאות עבודה. לפתע, בתוך המתח שבעבודה, נכנס אימי ואמר לי: אבידע בא! השארתי את עגלת המגוישים, רצתי החוצה - ופגשתי באבידע. בסך-הכל היה ארבעה ימים בצבא, חייכני קורן, עייף, רציתי לפרוץ בבכי. פעמים רבות רציתי לפרוץ בבכי כשפגשתי את אבידע, פעמים רבות בכיתי בחיי, אבל אבידע מעולם לא ראה אותי בוכה. וכשפרץ זרם-הדמעות שלא היה לו הפסק, אבידע